

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אחרי-קדושים י' אייר תשפ"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 655

פנינים יקרים

בקרבתם לפני ה' וגו' (טו, א) נודע היות אמת שעיקר תכלית שלמות כל עבודתנו ויגיעתנו בכל התורה והמצוה בעבודת השם הוא בכדי לבוא אל בחינת האהבה האמיתית השלמות שהוא הדבקות בה' בדבוק עצום ביחוד נפלא באהבה עזה כוערת כרשפי אש שלחבת י-ה וכו' ונמצא שהיתה יכולה לצאת מהגוף העכור, לזה קבע הקב"ה בשערו יראה עצומה שתגביל הנפש שלא תזון עיניה כ"כ מזיו השכינה בדומה לאהבת האם שלא ראתה את בנה זה כמה שנים ואח"כ תראהו פתאום ותוכל למות מרוב אהבה ודבקות בצאת נפשה ממנה, וד"ל.

פרשת אחרי: מסופר על הרה"ק רבי אשר מסטולין כשהיו קורין קריאת התורה בפרשת אחרי היה לו געגועים גדולים על יום הכפורים כמעט עד כלות הנפש. והיה אומר על כך משל כמו שעושים מרקחת בשביל שמחת נישואין כבר בעת עשיית המרקחת טועמים ממנה ומרגישים טעם החתונה כך שבפרשת אחרי מתעוררים מקדושת יוהכ"פ.

כי בענן אראה על הכפרת (טו, ב) ... לא להתייאש אפילו בזמנים קשים, בענן אראה על הכפרת, כשחושך יכסה ארץ ונראה שאפסה כל תקוה אראה ואשרה שכינתי בתוך ישראל.

שני שעירי עזים... (טו, ה) איתא בגמ' (יומא סב) שיהיו שניהם שוין להורות שלצדקה ולמעשים טובים לא יתרום פחות מאשר למותרות שיתנו צדקה לא פחות ממה שנותנים לעאזאל...

ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים (טו, ה) פרש"י שיהיה משל צבור, לכאורה קשה הלא כל הקרבנות של הכהן הגדול באו מגדבת ישראל. התירוץ דהנה הכהנים והעם היו באים לעזרה מלשון עזרה היינו לעזרת הכהן הגדול בעבודתו על ידי שהיו עומדים בתפילה לפני השי"ת לבקש שיהיו לו לכה"ג את הכוחות הנצרכים בשביל להכנס לפני ולפנים לעשות את כל סדר העבודה כראוי להכנס בשלום ולצאת בשלום.

(רבי ישעיה מפשעברבו זי"ע"א)

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו' (טו, ג) כפרה מלשון קינות, ר"ל ביוהכ"פ מסיר הקב"ה את הזדונות ונהפכים לשגגות, אמנם אין זה עדיין התכלית הנרצה אלא צריכים להמשיך עוד לשוב בתשובה מאהבה כי להפוך הכל לזכויות, וזהו לטהר אתכם לגמרי אף מן השגגות עד שיהיו זכויות.

(רבי לוי יצחק מברדישוב זי"ע"א)

וכפר הכהן אשר ימשח אותו וכו' (טו, זב) מלשון אכפרה פניו (בראשית לז, כא) והיינו שהצדיק המיוחס בשם כהן יראה לקנח ולהדחיק צואת כתמי ישראל ולטהרם מזוהמת חלאת טומאתם, ואיזה כהן אשר ימשח אותו? אשר ימלא את ידו היינו רשותו, כלומר שימלא כל רשותו וחפצו ורצונו רק לכהן תחת אביו שבשמים ולא יהיה לו שום רצון אחר, ודי למבין והמשכיל יבין.

וכפר הכהן וכו' ולבש את בגדי הכר בגדי הקודש וכו' (טו, זב) כפל הלשון "בגדי" מרמז שאהרן הכהן היה מלביש עצמו לבחינת בגידה בשביל להשכין שלום בקרבן. כאשר אותם הבגידות היו קודש כי היו כל מעשיו לשם שמים וידע כיצד לטפל בכאלה על כן היה יכול לעשות כדבר הזה.

(בעש"ט)

וכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה (טו, לד) ונבאר גם בנפש לכל עת על דרך הידוע כי התורה מכפרת עון, וכמאמרם ז"ל (קהלת רבה ט, טו) בשעה שהחכם יושב ודורש הקב"ה מכפר עוונותיהם של ישראל ובודאי איזהו תורה מכפרת? תורה לשמה! כי שלא לשמה ח"ו מב ליה דלא אתברי, וענין לשמה היינו לשם ה'.

(דגל מחנה אפרים)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש זצ"ל אל אולבאי שביע' של פסח קפל"ז ה'תקל"א ל'דפוס ע"י א.א.

אך בגלל שאנו חיים בהרגשת חשיבות עצמית, ולא מכירים שהכל הוא הרבש"ע, לכן יש שנאת חנם, שבגללה אנו שרויים בגלות הארוכה. שנאת חנם צומחת מזה ש"כל הנגעים אדם רואה חוץ" - הוא רואה רק את הרע ואת הנגע של השני - "חוץ מנגעי עצמו". לכן הוא רב. אבל אם היה רואה את נגעי עצמו, את הני שערי טומאה שלו, הוא היה רועד מפחד להתחיל עם החבר. ואז היה מבין שזה שהחבר התחיל אתו זה סיבה מן השמים, מכיון שהוא שכח את דביקות הבורא, את "וחטאתי נגדי תמיד".

ה

ומתי יבוא האדם לדביקות הזו, שלא בשמים היא ומלא כל הארץ כבודו? מתי שיכיר את עצמו ואת שפלותו, ואז מן הפעולות שלו עצמו יכיר שהכל רחמים. כי איך הוא שנמצא בני שערי טומאה - וחטאתי נגדי תמיד - איך מגיע אליו לעשות כזו פעולה. ואז הוא חי בדביקות - מבשרי אחזה אלוהה. והוא זוכה שהשכינה שורה עליו, והוא זוכה לשבת עם הצדיקים האמיתיים בעולם הזה.

מפני שאדם שהגיע לכזו מדריגה הוא זוכה לבחינה ש"שפתותיו דובבות בקבר". כי אחר שעבד על עצמו להיות בעיני עצמו כמת מונח בקבר, הוא כבר לא חי את העולם הזה, הוא חי את המציאות של הצדיקים האמיתיים, ועושה את הפעולות שלהם. כמו שהם מגינים וממליצים על היהודים, כך

היהודי הזה ימליץ עבור כל היהודים, כי הוא חי בעולמם של הצדיקים האמיתיים ולא בעולם הטבע. הוא חי בטבע רק כדי לעבוד בגוף, אבל הוא עצמו מונח בקבר, דהיינו בני שערי טומאה. ובכל פעולה שעושה הוא מתפלל וצועק בקולות שהולכים מסוף העולם ועד סופו - כי כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו - שלא יהיה לו שמץ מחשבה שהוא עושה מאומה ויגיע ח"ו להגיד "בחנני ונסני צרפה כליותי וליבני".

דוד המלך עבד הרבה והתייגע עד שהגיע לתכלית רום המדריגות, והרבש"ע הראה לו שבמדריגה הכי גדולה הוא עדיין זקוק לדביקות בשמירה העליונה - "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". וכשאמר 'בחנני ונסני' ונכשל, נוכח לראות שיש רק אחד שהוא מציאות, חוץ ממנו אין שום דבר. אחרי שעבד על עצמו והגיע לתכלית הקדושה הוא סבר שיש לו כח לעמוד לבדו, והרבש"ע הראה לו שכל המדריגות שלו הם רק מתנת חנם ומעצמו אין לו כלום. כל פעולה שהאדם עושה זה רק חנינה מאוצר מתנת חנם, כמו שמשה רבינו ביקש "מאוצר מתנת חנם חננו".

וזה ענין "לא חטא דוד אלא להורות תשובה ליחיד", דהיינו להורות שהיחיד צריך תמיד לעשות תשובה. ומהי התשובה שלו, שלא ישכח מה הם המעשים שלו - ני שערי טומאה - וחטאתי נגדי תמיד - ורחמיו על כל מעשיו. כל המעשים שלו הם רק מהרחמים.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

ו

כדי להגיע לבחינה זו צריך לעבוד עשרות שנים, ולא להיבהל מהדרך הארוכה כל כך. כשנוטעים גרעין באדמה אין בו לא עלים ולא פירות, רק אחרי שנים ארוכות נהיה ממנו עץ עושה פרי, ואף אחד לא אומר: "כ"כ הרבה שנים לא יהיו פירות - אין בשביל מה לזרוע". כך כל אדם צריך לזרוע את הגרעין, ולהמשיך לעבוד עד שיגיע להשיג את השגת הבורא באמצעות המדריגה שלו. וכל אחד לפי המדריגה שלו והעבודה שלו יכול לחיות עם הרבש"ע בדיוק כמו שמשח רבינו חי במדריגה שלו. ועל כן צריך האדם לא להתעייף, וכל הזמן יעבוד להכיר את המהות שלו.

שאדם יכיר את המהות שלו זו עבודה מאד קשה, בגלל שהאדם מונח תמיד בבחינה של גאווה, ושל גניבה, ושל ניאוף ורציחה. והוא מוכרח לעבור את כל המדריגות הללו אם הוא רוצה להתקדם. כמו בצבא, שמי שרוצה להגיע לדרגה גבוהה צריך להתחיל מהדרגה הפשוטה ביותר עד שיגיע לעליונה, כך כאשר האדם נכנס לעבוד בצבא של הקדושה הוא מתחיל מהמדריגה הנמוכה עד שמגיע ל"אין מתום בבשרי מפני זעמך אין שלום בעצמי מפני חטאתי", "כי עונותי עברו ראשי כמשא כבד יכבדו ממני". זוהי התכלית שאליה צריך כל אחד להגיע - "הבאישו נמקו חבורותי מפני אולתי", הוא חי את הטיפשות והאולת שלו, ואז הוא בדרגה הגבוהה ביותר. ובתנאי שהכרת האיולת והטפשות שלו לא תשבור אותו, ולא תביא אותו שלא להכיר שהפעולה שהוא עושה זה הרחמים.

ז

אך לדאבוננו במקום שנחיה ביסוד שלנו וכל אחד יתעסק עם הנגעים שלו עצמו, הוא מתעסק רק עם הנגעים של הזולת, ולכן אנו שרויים בגלות כל כך ארוכה. לכן יש קנאה, לכן יש שנאה, ושנאת אחים, לכן יש רציחה, וכ"כ הרבה גניבות, וזה הגורם למחלות הקשות שמצויות היום בעולם שכל אחד מפחד ורועד מהם. כי מכיון שאנו לא באחדות או הקליפה היא באחדות, והיא מכה בנו על שמאל ועל ימין מכל הצדדים אנו מבקשים שהרבש"ע כבר ירחם עלינו ויפסיק לתת לקליפה כזה כח, ויכניס בנו הרהור תשובה שנזכור תמיד את החטאים שלנו - "וחטאתי נגדי תמיד". כי כל הזמן צריך לחיות בהכרה של היסוד שלנו, וחדשים לבקרים להתחדש בזה בכל רגע ובכל נשימה, לא לשכוח שאנו מונחים בני שערי טומאה, ולזכור שהרבש"ע הוא זה ששלח לנו סיבה של כעס, או רציחה, או קנאה, או לשון הרע, או אהבה טפילה, הכל שלוחים ממנו כדי שאנו נבוא מזה לדביקות. כי כל העבודה של האדם היא - וחטאתי נגדי תמיד, אסור לו לצאת מהיסוד שלו. והוא צריך לעבוד שהרגל הטבע לא יטעה אותו לשכוח את היסוד, כמו שהצדיק אמת מרגיל את עצמו שלא יחיה במצות אנשים מלומדה, רק תמיד ישמע שהכל רחמים. הוא חי כל הזמן עם 'דין' ומבקש 'רחמים' שתמיד יכיר שמה שהוא עושה זה הרחמים, ודוקא מתוך הדין הוא שומע את הרחמים, כי הוא שכולו דין איך מגיע אליו רחמים, מזה הוא שומע כי ה' הוא האלקים.

המשך יבוא אי"ה

המשך פנינים יקרים

כמעשה ארץ מצרים (יה, ג) היינו טומאת קליפת מצרים שהיא הגאווה וכמעשה ארץ כנען שהיא ג"כ קליפת הגיאות לא תעשו אלא תקדשו ותזככו מדותיכם לקנות בנפשם מדת הכנעה ושפלות רוח. (בת עין)

כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו, וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו (יה, ג) נאמר פעמים לא תעשו כי יש כאן שני ציוויים א. על ההרגל למעשה מצרים שישבו שם מאתים ועשר שנים והאדם הולך אחר הרגליו. ב. על כח המשיכה והפיתוי במעשה ארץ כנען משום חידושם והלב נוטה אחרי דבר חדש. הרי שיש שני הוראות שלא ילכו אחרי ההרגל ולא יטו לבם לדברים חדשים לכן כתוב פעמים לא תעשו.

את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו (יה, ד) משפטים הם מצוות שיש להם טעם וחוקים הם מצוות שאין להם טעם. האמת כי אף אותן המצוות שיש להם טעם לא כל אדם זוכה להבין טעמן, אמנם עי"ז שעושה המצוות באמונה מחמת שכן צוה ה' עי"ז מזדכך להבין טעם המשפטים. מש"כ אם מתרשל בקיום החוקים מחמת שאינו יודע טעמן לא יוכל להבין טעם שום מצוה אף לא של המשפטים שיש להם טעם. (קדושת לוי)

ושמרתם את חוקותי ואת משפטי וכו' וחי בהם (יה, ה) איתא בגמ' (ברכות ה) לעולם ירגיזו אדם יצ"ט על יצה"ר אם נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה, ואם לאו יקרא קריאת שמע ואם לאו יזכיר לו יום המיתה. הכוונה בזה ושמרתם את חוקותי ואת משפטי היינו שתקחו את שתי העצות הראשונות לעסוק בתורה ולקבל עול מלכות שמים בקריא"ש ועי"ז וחי בהם לא תצטרכו את העצה השלישית של הזכרת יום המיתה אלא וחי בהם...

ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם (יה, ה) עליכם לשמור לא רק התורה שניתנה מסיני התורה שבכתב אלא גם את החוקים והמשפטים אשר יעשה אותם האדם שהם תקנת חז"ל חכמי הדור יתקינו.

וחי בהם (יה, ה) יעשה את המצוות בחיות ולהט לא מתוך הרגל כמצוות אנשים מלומדה.

(רבי מ"מ מקאצק זיע"א)

ושמרתם את משמרתי לבלתי עשות מחוקות התועבות אשר נעשו לפניכם (יה, ו) כפלות הלשון צ"ב. אכן אמר הכתוב ושמרתם את משמרתי היינו שישמרו צריכים לשמור עצמם מן החטא לעשות משמרת למשמרתו. וכיצד ישמרו עצמם על זה אמר אני ה' אלקיכם כלומר תשרישו בלבכם ובנפשכם שאם תחטאו ח"ו אתם דוחקים את אלקיכם, על ידי זה ישמרו עצמם כראוי ויזכו לשמירתו של הקב"ה לבל יבואו לעשות שום רע ח"ו.

דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו (יט, ב) פרש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, התורה צוה לכל ישראל שיהיו כולם קדושים ואף שלכאורה נראה לדבר בלתי אפשרי אך פרשה זו נאמרה בהקהל, היינו שיהיו ביניהם אהבה אחוה ורעות, וכל אחד יבטל עצמו להכלל ולהגדולים, וכאשר יש להם חבור הקטן בהגדול יכולים להיות כולם קדושים, רק שכל אחד ואחד ירצה בכל לבו ונפשו להיות קדוש וכו'.

קדושים תהיו וגו' כי קדוש אני וגו', היו פרושים מהערייות מהרהורי עבירה שאדוקים המה עם האדם, משום כך צריך להתאמץ ביותר ולפרוש לגמרי מהן. כי קדוש אני אם אתה מקדש עצמך מעט מהתעוררות עצמית להיות מובדל ממחשבות זרות ורעות, אני מקדש אתכם הרבה ממרום וכו'.

(מרפא לנפש)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

פקס: 02 - 5325477 02 - 5829688

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

